

איכתביק לציפי

חם, רך, שקט וקיבוצניק

מי שאהבת דברים חמים, רכים ושקט, תוכלי אולי למצוא אותם אצל (1/11) שהוא קיבוצניק בן 23 שנים ו-175 ס"מ, ושכוחות מיכתבים על גיירות קטנים-קטנים, גם כמו פתקים לתיכורת. הייתי אומרת שהוא מושפע קצת משרית דויד אבידן, ותיכף תבינו למה.

בניגוד לכל אותן דרישות, מגוחכות בנוסיות מסוימות ומרגיזות בנוסיות אחרות, וכל אותם סיוגים, והגבלות של גור-מישקל וכיוצא-באלה נתונים שבדרך-כלל אין לו לכוף-אדם יכולת /או כשרון פשוט הדרך שלו להסביר לך שמה שהוא מחפש, זו בעצם "אחת רגישה ומרגישה, היודעת ומכירה על בשר-נפשה מהי ביי-שנות והיחבאות אל הכלים, ולמען הנוחות וההיחשפות מוסר כאן, ברשות הרבים והרבות, אחיות אוטוביוגרפיות בלתי-מגועות ביי. בתלונה אפשר לבוא רק אל התורשה, הגנים והכרמזומים המופרעים שדאגו לעצב אותי.

מישקל — משתנה, בסביבות ה-70 ק"ג. רוחיים — בין הציניים ובין המלים. "עונה אהובה: כמו כולסן) — סתיו, בלי יותר מדי שלכת. "שיגעון תורן: כתיבת דברים בהרזים, "שיגעון קבוע: מילים יפות ושרירים נר-גים ונוגעים".

הברדקיסט

כשאומרים לך "חילל", מה האסוציאציה הראשונה שעולה במוחך? מוכנה להתערב שהכל, חוץ מחילל בדמותו של (2/11), הי גאה מאד שהוא "שלומבר, ברדקיסט לי-אורך כל הקו, מההופעה החיצונית ועד להריגת הזמן. אחד כזה שהכומתה שלו איך פעם לא במקום, עם מדים מאובקים, זבל גומיות, והרבה תלתיים. בקיצור, אחד ושלא אהב סדר ומשתדל לעשות באלגאן. לדברים האלה יש כמובן סיבה טובה: "ייראש מהצבא, ניסמן למצוא עניין בחיים האזרחיים".

או אם את רואה בעיני דוחך חילל ג'ינג'ל עם נעליים מאובקות ונשק התלוי ברישול על הכתף, שבעיני הירוקות-חומות יוקדת תיקוה למצוא מישהי עם מצבר-דחך טוב המפזרת צחוקים בלי חשבון — הוא האיש. כדי שיצעד בדרך אלייך, עלייך להיות נאה, נחמדה, אהבת צורות מגוונות של בלויים ובעלת שיער חלק וארוך.

לחץ חברתי מאוס

לא יודעת איך לאכול את (3/11), שנראה לי כי עשתה במיכתבה כל מאמץ אפשרי כדי לא לזכות באף תשובה. שיפטו בר-עצמם:

"אני רווקה, בת 32, הגרה בתל-אביב, שוקלת 59 ק"ג המתחלקים על 164 ס"מ (360 גרם על כל סנטימטר). למה רווקה? כי עדיין לא פגשתי את זה שאגיד לו כן לפני הנישואין, והוא ימשיך להגיד לי כן גם אחרי הנישואין. "בסך-הכל אני סבורה שאני בעמדת-כות, או אפילו חיה במיטגרת מותרות — שאיני נשואה. כך את יכולה להתעסק עם מי שאת רוצה ואיפה שאת רוצה. זה עיקר: כמה שאת רוצה. "הנישואין הם בסך-הכל לחץ חברתי

יש גם קצינים בודדים

(5/11) הוא קצין צה"ל. עוד לא מלאו 21 והוא כבר קצין. אז אני מתארת לעצמי, מה הוא יהיה בגיל 23, למשל. הוא ביקש ממני במפורש שלא לציין את עובדת השתייכותו לסגל הפיקודי של צה"ל. "אני לא מעוניין שמישהי תכתוב עלי ביגלל זה." אבל מכיוון שאני משובי-ע שאף אחת מקוראות המדור הזה לא תכתוב אל משהו רק מפני שיש לו פחיות על הכתף, אינני נענית לבקשתו. אם הוא מצא לנכון לציין את דרגתו במיכתבו אלי, סימן שזה בכל זאת חשוב לו.

לא הייתי מייחסת חשיבות מיוחדת ל-דרגה, לולא מיכתבו הנוגע-ללב. הוא מר-כיה קצינים בצה"ל יכולים להיות בוד-דים לא פחות מסוראים פשוטים. "משלת באחד האי-שמים, ממושקף וברי-דר. אמרו לי פעם שאני בודד ביגלל שאני מסוגר. אולי זו הסיבה. ואולי משום שאני ביישן. בניתיים אני נאבק בבדידות בעזרת

מאוס (כך טוענות הרווקות). ומכיוון שי-אני בעלת חוש הומור, מאוסה אחיה בעיי-ני אם לא אמצא חתן. "חתנים-שלייבעתיד, אל תשימו לב שאין-קו מחשבה אחיד בדברי. כך אני בנוייה. וכך גם תשפטו אותי."

תני לו את ידך

אני רגילה כבר לקבל כל מיני מינים של מיכתבים. קשה להפתיע אותי. אבל מוכי-

מיכתב פרס

בלדה לאשת נכה

(9/11) לא שלחה לי מיכתב. זהו נתחייים. "התחנתני עם בחיר-ליבי אחרי אהבה יפה ועדינה כחודש לפני מילחמת יום-הכיפורים", היא כותבת לי, "יצרנו יחד קן מישפחתי נעים מאד. אני עבדתי, גם בעלי, שהוא בעל מיקצוע אקדמי, עבד במיקצוע, חיינו היו חיים מאושרים. במילחמה נפצע בעלי. היה צורך לקטוע לו את שתי רגליו. נוסף לכך הוא נפגע גם בעיניו והתעוור. ניסנו וטפל בו כדי להצילו מעיוורון מוחלט. הוא נשלח אמילו לחו"ל, למומחים, אבל דבר לא עזר. הפרוטוזות שהתקינו לו אינן מתפקדות בסדר תמיד. משום כך הוא נאלץ לפעמים לנעו בעזרת כיסא-גלגלים.

"מצבנו החומרי טוב למדי. קיבלנו דירה ותמיכה כספית. אבל יחד עם עיוורונו של בעלי, חשכו גם חיי. למעשה אין לנו שום חיים. לא בילויים משותפים, לא טיולים. מובן שאיני מעלה בדעתי לעזוב אותו. אני משמשת לו כחברה טובה. הוא למד לקרוא מעט בכתיב-ברייל ולפעמים גם אני קוראת לו מענייני-דיומא. "אבל אני סובלת כאשה. הוא אינו רואה אותי. הוא אינו יודע איך אני לבושה. ובכלל, כאשה צעירה, חסר לי מבט חם ומלחי. כל מה שהוא יכול לומר לי לפעמים הוא: יש לך קול נפלא. נעים לשמוע אותך. מה הייתי עושה בלעדיך? אלא שזה לא מספק אותי.

"מעת לעת עליו לשחות תקופה מסוימת בבית-חולים. ואז, כשאני נותרת לבדי, אני יכולה רק לשאול: "מדוע הגורל הזה פקד אותי?" עם הרבה חששות בלבה, היא מנסה להיות גלויה אחרי כל ההקדמה הארוכה הזאת. "אני מעוניינת להכיר גבר", היא כותבת. "גבר מעניין, סוליד, משכיל, לחי-כרות בלתי מחייבת. שאוכל לצאת עימו לפעמים לתיאטרון, או למועדון. אחד שיתן לי תשומת-לב כגבר המסוגל להעריך יופי ואצילות. אולי עצם נוכחותו יחזיר לי את הרצון להתקטט, להתלבש ולהיראות.

"חברות וידידות לא חסרות לי, אבל אני חשה צורך נפשי עמוק למצוא ידיד-גבר. הוא לא יאלץ לרחם עלי. אני, ברוך-השם, עובדת, נוהגת, מנהלת בית, אוהבת דברים יפים ונחנית מאמנות. אלא שבעלי לא רואה אותי, וגם לא דבר מהנעשה סביבו. "האם יימצא הגבר שיהיה מוכן להקדיש קצת זמן כדי לשחות בחברתי ולהתי-בונן בעיני החכולות והנוגות?"

אני מתארת לעצמי שהמיכתב הזה עלול לקומם כמה נפשות טובות. השאלה היא רק, מה הן היו עושות במקומה? לדעתה, היא ראויה בתחלט לפרס, לפחות על כנותה.

מיכתב פרס השבוע, ובכל שבוע, מזכה את שולחיו בשי-חבילת מוצרי-יופי מתוצרת חברת הדס בשווי של 200 ל"י. הפרטים יישלחו לזוכים בדואר.

רחה להודות שמיכתבו של (4/11) כמעט היכה אותי בהלם. הוא לא מחפש מישהי לצרכי התכתבות או היכרות. בלי שום מעצורים, הוא ייפה את כוחו לבקש את ידך — עברו. לא פחות ולא יותר. אין לו דרישות מיוחדות לגבי גודל היד או המראה החיצוני של זו הנצמדת אליה. גם לא מעניין אותו במיוחד כמה שנים היד הזאת מסתובבת בשטח. מה שאיכפת לו זה שהיא תהיה שייכת ל"אשה" בת 17 או בת 29, שתהיה אינטליגנטית במידה סביר-רה ותושבת ירושלים. לדיעתך: זה שמעוניין כלי-כך בידך הוא בן 22. לא אתפלא אם יסתבר לבסוף שהוא יצרן-כפפות.

סקרנות חולנית

הרבה זמן אני מחכה כבר למיכתב כמו זה של (6/11). הסגן שלה הולך ונעשה יותר ויותר נדיר בארץ.

אני מקווה שלא תזכרי זאת לחובתי אם אציין שאינני נמנית עם קוראי העולם הזה. להיפך, מאוזמתמיד הייתי בין המבקרי רים החריפים ביותר של העיתון שבו מתפרסם מדורך. אבל כשסיפרו לי על המדור, התחלתי להציץ בו ואני מוכרחה לומר שאני מתלמדת: מה את עושה בעיי-תו? כמו העולם הזה?" משום מה גדמה לה, אולי, שאני מתי-אימה יותר לדבר הפועלת. אבל תכנ, זה עוד לא נגמר.

מובן שלא הייתי מעלה בדעתי לפנות אלייך כדי שתשמישי לי סדרורה. לא חסר-רים לי מחזורים. למען האמת, אינני יודעת אפילו איך להסתדר עם הזמן העומד לי-רשותי. אני סטודנטית באוניברסיטה (פא-קולטה לסיפרות אנגלית) ופעילה מאד בר-חוגים שונים. סתם מתוך סקרנות החלטתי לפנות אלייך, ולו רק כדי לדעת איזה סוג אנשים עשויים לענות למיכתבים המתפרסי-מים במדורך."

או אני מקווה שימצאו כאלה שיספקו את הסקרנות שלה. ותכתבו לה את כל האמת. אסור לאכול אותה. היא מוכרחה להוכיח לעצמה שרק טיפוסים אפלים, מוסי-רעים, בעלי כוונות זדוניות ויצרים מתרי-עבים, הם הנעזרים ביי. מרוב סקרנות, היא אפילו עשויה לי-הציע לכם פגישה באיוו סימטה חשוכה.

נשוי, אבל נחמד

אם לא היו לך בזמן האחרון הודמגיות להרוס היי-נישואין, הגה הצעה שאסור לך להחמיצה. (7/11) הוא גבר בן 25, 178 ס"מ, לא שמן ולא רזה, אבל נשוי. "נשוי אבל נחמד", הוא מוסיף, וכאילו הוא רואה את הבעת-התמיהה המתפשטת על פני, הוא ממחר להסביר לי: "לפעמים, גם לנשואים משעמם."

הוא היה רוצה "להתכתב ולהכיר אשה נחמדה מעל לגיל 25, למה שהוא מגדיר כ-מסרת ידידות כגנה וזהה". טוב לדעת שעכשיו קוראים לה כך. הוא מצפה שו-שתיענה לו תהיה אחת בעלת דיעות חופי-שיות עם נחוצים זהים לשלו. ואם אני יר-דת לסוף דעתו, הוא לא היה מתנגד ל-מישהי שהיא נשואה ונחמדה כמותו, ושי-גם לה משעמם בחיי-הנישואין שלה. הוא רק היה מבקש שהיא תהיה מתל-אביב. כי הוא מירושלים.

ועשיו אני רואה כבר את כל הנשים הירושלמיות, הנשואות לגברים בני 25 ב-גובה של 178 ס"מ, מתיישבות וכותבות אלי כדי לגלות אם זה לא במקרה הבעל הנחמד והמשועמם שלהן.

קפריזית לקפריזי

מיקר בהול של (8/11): "קשה לי להגיר דרך בדיק את מי אני מעוניין שתישב לפניתי, בשל היותי קפריזי מדי. ואולי זאת שאני רוצה צריכה להיות, בחורה קפריזית". אין זה משנה מה היא גילה או מה צורתה החיצונית, אך אי-שם בתוך ניבכי אישיותה, צריכה להיות בה נטייה חזקה להעדפת חיי-קיבוץ על העיר". הוא אגב, עירוני ולא קיבוצניק. ואני סבורה שהדבר הכי מתאים בשבילו תהיה איוו קפריזית, בשביל המיכרקים.

תכשירי יופי ואיפור לזוכים במדור

הדס

הדס